

SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET Medlemsblad

Sammansälld
av Maj-Lis

Nummer 2 1984

ÖNSKAR ER ALLA EN RIKTIGT GOD JUL OCH ETT GOTT
NYTT ÅR!

Rapport från höstmötet i Mora av Birgitta Bengtsson.

Så var det återigen dags för en sammankomst, den här gången förlagd till Mora, närmare bestämt Sv. Turistföreningens vandrarhem på Prästholmen. Det kom 34 st. och vi installerade oss i Herboen. Det var några nya ansikten den här gången. Det är väldigt trevligt att fler o fler kommer med. Det vidgar vyerna och kunskaperna.

På lördagen lagade vi gemensam frukost med gröt fil och ägg och åt i stora samlingshuset. Så kom vi då till övningarna, med gömd skatt, eltrådar och mätte djupet på en källa m m. Kl 12 00 åt vi gemensam lunch med soppa o ostsmörgåsar.

Kl 14 30 var det föredrag av Arne Groth från FOA. Ett mycket intressant och givande föredrag med ljusbilder. Arne Groth menade bl. annat att slagruta var ett medel att utforska naturen. Vidare fortsatte han, att slagrutan var ett bra hjälpmedel vid fjällycyklar.

Han visade bilder på myrstackar och alla låg i störningszoner. Han förklarade att på så sätt blir det ett slags kommunicerande med varje myrstack. Arne talade även om människans Aura = Ljusstråle.

Efter föredraget satte vi oss till kaffebordet och försökte smälta allt intressant, som vi fått se och höra.

17 30 Styrelsemöte där vi bl. annat diskuterade tid och plats för nästa årsmöte. Vi kom fram med förslag och att Väster var en bra plats och att preliminärt 17-19 maj - 85 var en bra tid.

Så gick den stora middagen av stapeln 19 30 i Simhallen. Mycket god mat och fin service. Vi hade väldigt trevligt, och när glassen var uppäten och kaffet kom på bordet, föräntades prisutdelningen på den gömda skatten.

Rut Fält från Borås vann 1:sta pris, en liten mässingsflaska. Det var väldigt roligt, för det var första gången som hon var med oss och när hon gick med sin slagruta och skulle leta på, var skatten var gömd, så sa Ruth, o, det här har jag aldrig varit med om, så detta klarar jag inte. Hon fick mycket applåder när hon hämtade priset.

Ett trevligt inslag var också "Gäster med gester", där vi skrattade gott åt de agerande. Så blev det dans till dragspelsmusik av Bo Henrysson, som spelade så svetten lackade. Nästa sammankomst hoppas jag att fler tar med sig något instrument, vi kanske kan få en hel slagruteorkester.

Med hösthälsningar

Härmed Bengtsson

Nyttillkomna medlemmar:

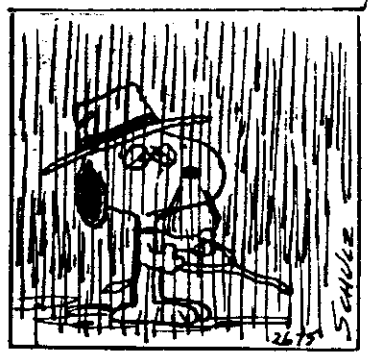
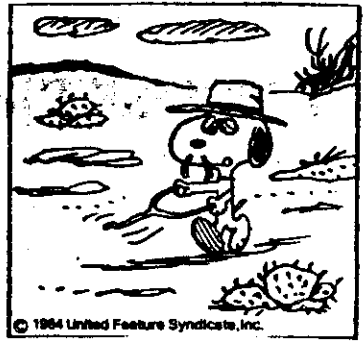
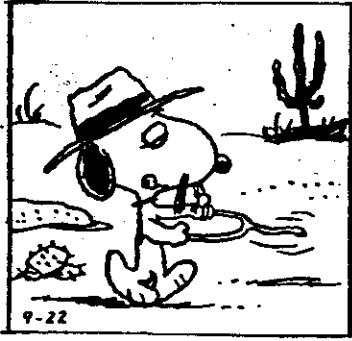
100. Jarl Henriksson Oscarsgat, 13, 852 39 Sundsvall
101. Birgitta Östberg Hagavägen 82 A 781 54 Borlänge
102. Rut Fält Majorsgatan 6 C, 502 58 Borås
103. Elof Fält " " " "
104. Linnea Finn Dösvägen 60 792 00 Mora
105. Manuel De Almeida Solstrålegat, 20 417 42 Göteborg
106. Lisa Kjernald Bygatan 3 441 44 Alingsås
107. Robert Ruus Stiftelsehus A Saxdalen 772 00 Grängesberg
108. Gunda Grünning Älvkvarnsv. 14 523 00 Ulricehamn

Rättelse av medlemslistan i Medlemsblad nr 1.

Medlem nr 98 Gunnar Lindblom Borgmästargatan 9, bor i Falköping, inte Falkenberg som vi tidigare skrivit.

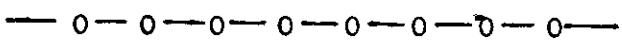
— 0 — 0 — 0 — 0 — 0 — 0 — 0 —

STROBENZ

SSF:s förbundsmärke i tyg finns fortfarande att köpa, genom att sätta in 15 kr + porto 1.90 på vårt pg-konto nr: 47 28 95 - 2.

Märket, som finns avbildat på framsidan av Medlemsbladet, har blå bottenfärg, text i silver och i övrigt i guld och gult.

SLAGRUTEFÖRBUNDET VÄXER !

Medlemsantalet inom Svensska Slagruteförbundet har under sommaren passerat 100-strecket med god marginal. Detta tycker vi är mycket glädjande. Innebörden av detta är att vi blir alltmer kända. Vi växer och kan på så sätt bli allt starkare, till gagn för människor omkring oss, som kan ha nytta av våra kunskaper.

Var inte blyg med din förmåga! Berätta det för vänner och bekanta. Det kan finnas människor i din omgivning som har ett problem, som du kan kanske lösa på ett enkelt och lätt sätt.

Under vår trevliga träff i Mora i september, kom det till uttryck allt mer hur användbara våra instrument är. Inte minst vad Arne Groth hade att förmedla av sina erfarenheter från skog och mark. Nog för att det var flera av oss närvarande, som förundrades över hur finmaskigt nät av, som Arne kallade dem, "strålningsskivor" det finns runt om oss i naturen.

Arne visade med hjälp av grenar, hur sådana ruttor finns på olika ställen. Ofta är det kvadrater med något sneda sidor. Utbredningen är i allmänhet N-S respektive Ö-V riktning. Inte sällan kan man hitta sådana här fält, som i sitt ruttmönster har sidor, som matematiskt lätt går att visa är delar av avståndet pol - ekvator respektive jordens omkrts. Då har vi också förklaringen till förskjutningen.

Detta är mycket intressant och spännande område. Självfallet rodrar det mycken träning både med slagruta och pendel. Så småningom kan man hitta dessa "skivor" och skilja dem från vattenådror. Då blir det spännande att undersöka hur rutorna ser ut just där man är då. Själv får man fundera över hur man skall kunna skilja de olika kraftfälten åt. Vad är det som skiljer en vattenåder från en "strålningsskiva"? Ett sätt är att mäta bredden av de båda fälten. Vattenådern är i allmänhet klart bredare. Ett annat sätt, för den

som är lite mer hemma på att bestämma djup, är att "strålningsskivornas" djup är "oändligt".

Slaggruteförbundets målsättning fortfarande är dock att utveckla och rörfina våra metoder att ta ut vatten. Vi lyckades inte så brå att bestämma djupet av en vattenåder. Vi har klart dokumenterade största avvikelser inom detta segment. Detta visade sig inte minst från en del övningar, som vi hade i Mora.

Här fodras det mera praktiska övningar. Uppsök en borrhållad brunn och försök bestämma läge, djup och kanske vattenmängd, innan du tar reda på hur facit ser ut. Jag menar, att man stärker sig själv med att inte veta om fakta förrän i efterhand.

Självfallet är det viktigt att vi försöker att utveckla vår förmåga att appliceras inom andra områden också. Vad jag ser idag, ligger detta en bit fram i tiden innan vi är mogna att ta upp dessa nya områden.

Det vi skall jobba med närmast, är att skaffa oss en "bank" av kunskap. Vi har redan ett visst grundmaterial, som vi kommer låta katalogiseras. Denna "bank" kommer att bli oerhört viktig när människor behöver vår hjälp i olika sammanhang. Vi ser fram mot detta jobb och kommer med stor sannolikhet att vilja ha mer information från just dig och vad som är ditt stora intresse.

Med varma hälsningar

===== 0 ===== 0 =====

Framtiden är mera värd att arbeta för än nutiden, därför att den är så mycket längre.

8
Följande artikel är hämtad ur boken "Naturligt - Övernatur-
ligt", i serien När? Var? Hur?

SLAGRUTAN

En vatten- eller metalletare arbetar vanligen med en Y-for-
mad kvist, vars två armar han håller vågrätt i händerna. ☹
Denna konst anses gå tillbaka till omkring 1300- talet. Det
bör tilläggas att figurerna på en gammal egyptisk basrelief
och en staty av den kinesiske kejsaren Kwang Su (omkr. 2200
f Kr) båda håller Y-formade föremål i händerna, och även ☹
om ingen med visshet kan säga något om innebörden i detta har
de onekligen en påfallande likhet med våra dagars vatten-
letare. Vi har dock inga skriftliga skildringar av fenomenet
förrän Paracelsus (1493 - 1541) omtalar att tyska bergsmän
använde en slagruta på det sättet som vi känner den idag för
att hitta dolda malmådror. Medan man långsamt rörde sig fram
över ett område där man trodde att det fanns malmådror bör-
jade kvisten böja sig ner mot jorden på de platse där metal-
len befann sig. Kvisten verkade dock inte i händerna på vem
som helst, och resultaten tycks inte heller alltid ha varit
tillförlitliga, ty Paracelsus räknar metoden till de "os- ☹
ka konsterna".

De flesta slagrutor var av hassel, pil eller ask därför att
dessa träslag är förhållandevis smidiga. Varje träslag se
i europeisk folktro påstods besitta magiska krafter användes
dock, och några av konstens utövare utvecklade teorin att et
visst träslag var knutet till varje metall. Slagrutan måste
alltså väljas med hänsyn till detta.

År 1630 meddelade en fransman att han hade upptäckt hur man
kunde hitta underjordiska vattenådror om man använde kvistar

av al eller pil. Den lärda världen visade dock inget intresse för detta förrän 1692, då en viss Jacques Aymar med hjälp av en slagruta pekade ut en person som gärningsman till ett mycket omtalat mord. Mannen förnekade fullständigt all kännedom om brottet men hängdes i alla fall och denna episod satte fart på den vetenskapliga undersökningen av slagrutan. Verkliga författare var strax beredda med förklaringar om Satan och djävulska konster. De mera lärda lade fram sinnrika teorier om magnetiska verkningar. Alla dessa idéer föll dock platt när man upptäckte att fysikern Athanasius Kircher redan 60-70 år tidigare hade visat att en slagruta bara verkade i händerna på människor och reagerade inte alls när de hölls i mekaniska anordningar. Aymar underkastades nu en serie välkontrollerade försök och det visade sig att han inte kunde bevisa sina märkliga gåvor. Efter detta avslöjande förlorade de lärda intresset för saken. Ett intresse som inte skulle återupptas förrän ett gott stycke in på 1800-talet.

Tron på slagrutan höll sig dock vid liv bland allmänheten och i synnerhet förknippades den med att hitta vatten, en speciell konst som kallades rhabdomanti.

Det verkar som om denna konst ofta resulterat i produktiva brunnar, också när vanlig hydrologi har misslyckats. Detta måste t o m industrimännen i Manchester erkänna vid en episod som har hämtats ur tidningen The Manchester Examiner från februari 1886:

"Diskussionen om slagrutans magiska krafter har just återupptagits efter framgången vid Felton Wagon Works. Man behövde dagligen drygt 1000 liter vatten, men brunnarna på platsen gav bara hälften och två nya brunnar gjordes djupare utan effekt.

Då tillkallades en av traktens gentlemen. Denne trollkarl eller expert använde en hasselklyka och sedan han hade gått omkring på platsen en stund började grenens främre ände plötsligt att dra nedåt. Mannen som hanterade trollstaven förklarade att man på denna plats kunde finna stor mängd vatten. Samma fenomen upprepades på annat ställe, följt av samma övertygande utsaga — ett påstående som verifierades då man grävde brunnar på platsen och fann till synes outtömliga vattenmängder."

Verkar slagrutan verkligen? Eller är dess framgångsrika resultat uteslutande baserade på tillfälligheter eller på en ingående geologisk och hydrologisk kunskap (kanske undermedveten) hos vattenletaren?

Naturligtvis har Manchesterepisoden och andra liknade föreställningar inte undgått stränga vetenskapliga undersökningar och det är sant att laboratorieförsök inte alltid har varit lika framgångsrika som uppvisningar i det fria.

Å andra sidan har berättelserna omgynnsamma resultat varit så många och övertygande att professionella vattenletare har anlåtats vid flera tillfällen i det praktiska livet.

Särskilt berömd blevden tyske majoren Graeve som under åren 1915 - 17 angav åtskilliga platser där det skulle löna sig att gräva brunnar i Sinaiöknen, en öken där man inte tidigare funnit vatten.

Den engelske fysikern Sir William Barrett offentliggjorde omkring sekelskiftet en detaljerad rapport om vattenletare och där framlades teorin att de professionella bara tog fel i 10-15 procent av fallen.

Med andra ord: Slagrutan fungerar sybarligen, även om man ännu inte har något invändningsfritt vetenskapligt bevis. I Sovjetunionen, där forskningen på detta område är ganska

11
långt akriden, har man gått så långt som att använda specialgjorda stålbågar i stället för slagrutor. Samtidigt har man berövat konsten all form av mystik och gett den det vetenskapliga namnet "Den biofysiska effektmetoden" eller B. F. E.

Nu återstår bara frågan om hur slagrutan verkar. Det är välkänt att en pendel som hålls på samma sätt svänger i den riktning letaren väntar sig och det är tänkbart att slagrutan påverkas på samma sätt. Det är i varje fall utan tvivel människan bakom slagrutan som orsakar effekten, men hur människans hjärna får besked om att påverka slagrutan är en olöst gåta. Ett tänkbart svar framlades 1962 av Y. Rocard, professor i fysik. Han påstod sig ha fastslagit att förekomsten av betydande vattenmängder i jorden alltid är förknippad med mycket svaga ändringar i jordmagnetismen. Dessa ändringar skulle en stor mängd människor vara i stånd att förnimma biologiskt genom att magnetismen påverkar musklerna hos den som håller slagrutan så att de slappnar av, och därför rör sig slagrutan.

Dessa teser är ytterst intressanta, men även om deras giltighet bevisas fullt ut lämnar de många frågor obesvarade. Exempelvis tycks vissa slagrutemän (kvinnor) kunna påvisa statistiskt grundvatten med avsevärd framgång, men bara rinnande vatten i lerlager påverkar magnetism. En mycket omtyckt förklaring till slagrutans effektivitet som vattenletare är att det praktiskt taget överallt är möjligt att finna vatten och att slagrutemannen bara behöver välja ut ett praktiskt ställe att anlägga brunnen. Denna förklaring täcker förvisso också många fall i Sverige och resten av Europa, men den kan inte kasta ljus över vissa specialfall som t ex Graeves vattenfynd i Sinaiöknen.

